

Gặp Lại Người Thầy Năm Xưa...

Trish Nguyễn

Vài ngày trước, anh họ tôi có ghé Salon của tôi để cắt tóc. Anh cho biết: Cha San tối mai sẽ tới Cali, T có muốn gặp cha không? Tôi nghe vậy mừng quá trả lời:

- Trời ạ! Anh có biết là mấy chục năm rồi em không gặp cha, em nhất định sẽ đến.

... Năm 1977 tôi học lớp 8 (họ không còn gọi đệ ngũ như trước nữa), ở một ngôi trường tư thục rất lớn mang tên *Nguyễn Duy Khang* (nằm trên đường Hồng Thập Tự) do linh mục Vũ Khoa Cử tạo dựng. Tôi rất ghét cái tên mới sau 75 họ đặt cho ngôi trường yêu dấu mà tôi theo học từ lớp một nên tôi không muốn đề cập đến cái tên đó ở đây. Thầy San phụ trách môn hóa học (thời ấy lớp 8 mới được học môn hóa). Thầy San lúc đó là một ngôi sao sáng chói: thầy đẹp trai như diễn viên điện ảnh, dáng thầy cao nhưng không quá ốm, da trắng môi đỏ như son, mũi cao thanh tú, giọng nói nhẹ nhàng, trầm ấm. Mỗi lần lên lớp thầy thường mặc quần tây màu xanh đậm, áo sơ mi trắng tinh bỏ trong thùng, phong thái lúc nào cũng khoan thai, đường hoàng.

Hầu hết con gái trong trường đều chết mê chết mệt vì thầy. Thầy đang tu trong tu viện Nguyễn Duy Khang cùng tên với trường, nên hành trình đi theo ơn gọi của thầy gian nan hơn những người khác. Trước năm 75, cha Vũ Khoa Cử cho các thầy qua trường dạy học. Nếu dạy tiểu học thì dạy hết các môn, còn từ đệ thất trở lên thì các thầy chỉ chuyên một môn thôi. Sau năm 75, toàn bộ chủng sinh cũng tan tác một phần, kẻ đi Long Khánh, người đi Lâm Đồng và một số đi vượt biên. Một số thầy qua được bên Phi, sống mười mấy năm và được phong linh mục như thầy Rạng, thầy Quyền, thầy Điều (thầy Rạng thì tôi biết chịu chức linh mục tại Phi, còn lại thì tôi không chắc). Chỉ có thầy San là được thụ phong linh mục tại Việt Nam.

Thời điểm sau 75, các thầy tiếp tục tu nhưng rất khó trở thành linh mục vì tôi nhớ tu mười mấy năm mà cũng không được thành linh mục (hay mấy ông cố nội cộng sản không muốn cho, theo suy nghĩ của tôi lúc ấy). Việc thầy San bền đỗ đến cùng trong nước và được thụ phong linh mục là một điều khó khăn không những về phương diện sống dưới chế độ cộng sản mà cả về phương diện cá nhân của thầy.

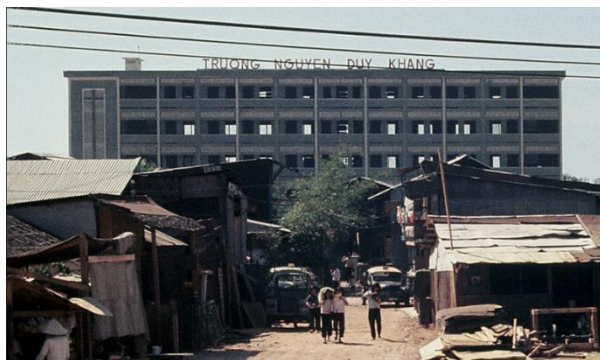
Những năm tháng thầy dạy học, chúng tôi ví thầy giống một nam ca sĩ trẻ của Pháp rất nổi tiếng ở thập niên 80 vì thầy có nét đẹp thánh thiện. Có những phụ nữ bám riết thầy, vào khu chủng sinh tu hành yêu cầu cha Vũ Khoa Cử cho gặp thầy(☺), có thời gian thầy phải đi điều trị vì bị khủng hoảng tinh thần. Chúng tôi, đám nữ sinh hiền lành chăm học được thầy quý mến và nhớ tên từng đứa trong nhóm. Khi được tôi thông báo sẽ gặp thầy (3 đứa ở Mỹ cộng thêm tôi là 4 và 1 đứa ở Việt Nam) nhao nhao lên:

- T, mày nhớ chụp hình gửi cho tụi tao, Xem dung nhan ấy bây giờ ra sao nha.

Và tối đó chúng tôi tám tới khuya mà quên khuấy 1 đứa ở Florida, múi giờ đi trước Cali 3 tiếng đồng hồ.

Anh họ tôi là người tình nguyện đưa đón cha trong những ngày ở quận Cam. Anh có chở cha tới Christ Cathedral, (trước đây là Crystal Cathedral - nhà thờ Chánh tòa pha lê nay được đổi tên là nhà thờ Chánh tòa Chúa Ki Tô) ngôi thánh đường đẹp nổi tiếng ở đây, gặp cha Chưởng Ấn Michael Khổng để xin được cử hành lễ đồng tế trong ngày lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời Aug 15th (Assumption of Mary). Vì thời gian gấp rút nên cuối cùng chỉ được chấp nhận cho làm lễ cùng một cha khác ở Large Aborium (cũng trong Christ Cathedral nhưng không phải nhà thờ chính, nơi có dàn đại phong cầm nổi tiếng).

Người bạn thân ở gần tôi nhất thì ở thành phố Irvine nên các bạn khuyến khích đi dự lễ cùng tôi (bạn là người ngoại đạo). Vì giờ lễ ngay thời điểm kẹt xe nên tôi ngại không dám mời. Khi tôi đến Large Aborium thì còn 5 phút thánh lễ sẽ bắt đầu, nhưng đã chật kín người. Người bạn ở Irvine đã im lặng đi dự lễ để dành sự ngạc nhiên cho tôi (học trò ngoan chỉ muốn đến để ạ thầy một tiếng mà thôi ☺).

Sau thánh lễ chúng tôi tập trung ở nhà anh họ tôi (Garden Grove). Đa số đều từng là học trò cũ của thầy và nhà gần trường Nguyễn Duy Khang và nay các bạn ở quận Cam. Buổi gặp gỡ thật vui và cảm động. Chúng tôi quây quần bên thầy ôn lại những kỷ niệm của những năm tháng khó khăn, cơm không đủ no, tuổi thơ, học hành, những điều khó nuốt và hành trình vượt biên. Thầy San thì cứ từ tốn kể lại hành trình từ sau 75 đến khi được thụ phong linh mục và vâng phục bề trên ra tận Thái Bình, phụ trách một giáo xứ nghèo ở miền Bắc (nhưng mộ đạo). Thật buồn ngủi khi hồi tưởng lại những bạn đã không còn trên cõi đời này vì tai nạn, vì hành trình đi tìm tự do... chúng tôi ngồi cùng nhau cho đến tối thui ...

Chúng tôi chia tay ra về với nhiều cảm xúc. Thâm tâm tôi thật sự vui mừng vì thầy tôi năm xưa - thần tượng một thời của chúng tôi đã kiên tâm bền đỗ đi tới cùng cho lý tưởng phục vụ Chúa và tha nhân. Tôi hãnh diện vì thầy, người mà ngày xưa không ai có thể tin là sẽ trở thành một linh mục.

Dù thế nào tôi vẫn muốn gọi hai tiếng "Thầy San" hơn là "Cha San", vì tôi cảm nhận tiếng "thầy" gần gũi hơn là tiếng "cha".

Garden Grove Aug 17th
Trish Nguyen.

P/S: Tôi không dám post hình thầy vì chưa xin phép và cũng không dám xin phép vì tôi biết thầy không muốn vậy